

Rose Wilding

De zeven

Vertaald door Renée de Graaf

De Fontein

I

31 december 1999

Vuurwerk knalt en knettert in de donkere lucht boven de stad, enkele uren voordat het nieuwe millennium ingaat. Maureen kijkt even in de verte voordat ze het raam opendrukt en de gordijnen dichttrekt. Sarah heeft de kaarsen al aangestoken en reikt haar er één aan voordat ze weer gaat zitten.

Acht gezichten gloeien op, doodsbleek, met diepliggende ogen in het flakkerend schijnsel. Zeven vrouwen zitten in een halve cirkel naar een soort altaar toe gedraaid dat midden in de kamer staat. Ze kijken allemaal naar hem, sommigen gluren alleen af en toe, sommigen staren onafgebroken, niet in staat hun blik af te wenden. Slechts een van hen wist dat hij hier zou zijn, de anderen verkeren min of meer in een staat van afgrijzen en walging nu ze hem zien. Zelfs degene die hem hiernaartoe heeft gebracht is met afschuw vervuld, misschien nog meer dan de rest.

Een vrouw die Ana heet staat op en knielt voor hem neer. Ze heeft al jaren niet meer gebeden, al niet meer sinds ze net uit Brazilië kwam, maar toch komen de woorden die ze prevelt als vanzelf over haar lippen, alsof ze al die tijd hebben liggen wachten, haar Portugees komt vlot en soepel over haar lippen, bijna onhoorbaar. Ze komt nauwelijks boven het lawaai uit van het feest dat onder hen aan de gang is. Sarah steekt een sigaret op met de vlam van haar kaars.

‘Daar is het nu te laat voor,’ zegt ze tegen Ana, maar ze krijgt geen reactie. Sarah leunt weer achterover en slaat haar benen over elkaar, kijkt om zich heen naar de andere vrouwen, maar niemand let op haar.

Kaysha Jackson, de journalist, staat op en strompelt naar de

achterkamer van de suite, waar ze haar horen kokhalzen, gevolgd door gespetter. Een paar minuten later komt ze weer binnen, bleek, braakselspatten op haar trui. Sarah pakt haar hand vast, hun vingers strengelen zich ineen, het verschil tussen de bruine en de witte huid is in het halfduister nauwelijks te zien.

Josie, de jongste van de groep, is zwanger. Ze huilt. Haar bleke gezicht is vlekkerig en opgezwollen. 'Waar is de rest van 'm?' vraagt ze schor.

'Weten we niet, liefje,' zegt Maureen en ze strekt haar hand uit naar Josie en legt die op haar arm.

'Émand weet het,' zegt Sarah terwijl ze haar peuk op de vloer schiet en hem onder haar laars uittrapt op het tapijt. Ze kijkt weer naar hem, kijkt in zijn ogen. Het is al een tijd geleden dat ze hem gezien heeft, het lijkt nog langer geleden dat ze hier samen waren, in deze hotelkamer. Hij ziet er heel anders uit nu, en zij voelt zich ook anders. Toen hield ze van hem.

Zijn haar is langer en staat rechtop, alsof hij eraan is voortgetrokken. Dat zal ook wel, neemt ze aan. Zijn gezicht is smaller dan toen en zijn neus lijkt platter, gebroken. De onderste helft van zijn gezicht is besmeurd met geronnen bloed. Ze ziet het voor zich, hoe het uit zijn mond gulpt, misschien wilde hij nog een laatste slimme opmerking maken. Toen zij met hem omging was hij altijd gladgeschoren, nu heeft hij een kort baardje, vol rondom zijn mond en op zijn kin, dunner op zijn strot en abrupt eindigend in zijn hals.

De rest van hem ontbreekt.

De vrouwen bevinden zich in een suite op de bovenste verdieping van een goedkoop hotel aan de rand van de stad, ooit een van de beste kamers, maar inmiddels een opslagruimte voor kapotte spullen. Halfvergane dozen met achtergelaten troep staan opgestapeld onder het raam en een oud matras leunt tegen een wand.

'Gaat iemand nog iets opbiechten?' vraagt Sarah.

Niemand zegt wat.

'We waren hier niet klaar voor,' vervolgt ze.

‘Klaar voor?’ herhaalt Kaysha. ‘We hadden nog niet eens besloten.’

‘Ik had hier nooit mee ingestemd,’ bijt Olive hun toe. Ze is een witte vrouw van in de vijftig met grijs haar, opgeknipt in de nek, dat ze om de paar minuten gladstrijkt en achter haar oren stopt. Ze slaat een kruis met haar vingertoppen en sluit heel even haar ogen.

‘Dat weten we, Olive,’ zegt Sarah. Sarah is in de twintig en heeft een extreem fletse teint onder een bos ongekamd zwart haar. Op haar keel is een roos getatoeëerd en ze draagt een leren jack. Ze praat zoals de locals, iets minder naturel dan sommige anderen, haar klinkers minder afgeplat, alsof ze probeert te verbergen waar ze vandaan komt.

‘Nou, en ik denk dat we allemaal weten wie we verdenken,’ zegt Olive. Haar blik blijft bij Sarah hangen.

‘Jij hebt iets gezegd in die richting,’ zegt Maureen tegen Sarah. Ze dept haar waterige ogen met een zakdoek.

‘Ik weet wat ik gezegd heb,’ zegt Sarah. Ze trekt een heupflacon tevoorschijn uit haar laars en neemt een flinke slok.

Olive knikt naar Sarahs fles. ‘Stel dat jij het gedaan hebt toen je dronken was. Misschien weet je het niet eens meer.’

Sarah opent haar mond voor een weerwoord.

‘Stoppen nu.’ Sadia snoert Sarah de mond. ‘We zitten niet op ordinair gekijf te wachten. We mogen blij zijn dat niemand ons voor is geweest.’

Toen de vrouwen een kwartier geleden hier aankwamen, was het hoofd nog afgedekt met een kussensloop. Ze waren op hun vaste plekken gaan zitten, hadden fronsend naar het provisorische altaar in het midden van de kamer gekeken, en hun neus opgetrokken vanwege de stank van bederf en ontbinding. Er werd niet oppervlakkig gekakeld. Alleen Josie had gevraagd wat er onder de kussensloop zat. Toen niemand antwoordde, stond Sarah op en trok de sloop met een zwierig gebaar en ten hemel geslagen ogen weg, tot die, toen ze zelf eenmaal zag wat eronder zat, bijna uit hun kassen rolden. Sommige vrouwen hadden gegild.

‘Jij moet het geweest zijn,’ vervolgt Sadia en ze knikt naar Kaysha. Sadia heeft een babyfoon in haar hand en trommelt met

haar vingers tegen het plastic. Ze probeert met woede en ongeduld haar afschuw te verbergen. Sadia heeft een diepbruine huid en gelijkmatige gelaatstrekken, een mooi gebit en lange wimpers. In een ander leven was ze misschien model geweest of filmster, niet de weduwe van een dooie wetenschapper. 'Jij hebt dit allemaal gepland. Jij bent de enige met al onze mobiele nummers.'

'Ik snap hoe dit overkomt,' zegt Kaysha. 'Maar ik was het niet.'

Een paar uur eerder hadden alle aanwezigen een bericht ontvangen van een onbekend nummer: *Kom naar de bekende plek, vanavond 7 u. Spoedberaad*. Dit klopte met Kaysha's stijl van berichtjes schrijven, al had ze nooit eerder een oproep gedaan voor een spoedberaad.

'Hoe kan een ander aan al onze nummers zijn gekomen? Dan weet diegene dus van ons,' zegt Maureen. Ze wuift met een folder uit haar handtas heen en weer voor haar neus.

'Jij hebt gezegd dat onze nummers veilig waren bij jou,' zegt Sadia terwijl ze Kaysha aankijkt.

Kaysha fronst. 'Dat zijn ze ook, kijk maar.' Ze ritst de binnenzak van haar spijkerjack open, waar ze het stukje papier uit wil opdiepen waarop ze maanden geleden ieders nummer heeft gekrabbeld. Het lijstje zit niet meer in haar zak en de verwarring staat op haar gezicht te lezen. Ze kijkt even naar Sarah, met wie ze samenwoont. Sarah haalt haar schouders op.

'Ben je ze kwijt?' vraagt Olive.

Ana, die nog steeds geknield op de grond zit, slaat een kruis en staat op. Ze is lang, een klassieke schoonheid, met donker haar en een goudbruine huid. 'Je kunt ook op een andere manier telefoonnummers achterhalen,' zegt ze en ze laat zich naast Sadia in een leunstoel zakken.

Een paar minuten is het stil. De babyfoon kraakt.

'Niet te geloven dat je de kleine meid bij je hebt,' zegt Sarah tegen Sadia terwijl ze de rest van wat er in de flacon zit achteroverslaat en het ding terugstopt in haar laars. Ze steekt nog een sigaret op.

'Ik wist niet waar ik terecht kwam.'

'Waar is ze?'

‘Hiernaast. Ze is vanaf vier uur vanochtend al op, ze slaapt nog wel een tijdje door.’

‘Mooie moeder ben jij.’

‘Even niet, Sarah,’ zegt Kaysha. Ze is begin dertig maar ziet er jonger uit. Ze draagt een zwart pak. Haar blik dwaalt door de kamer, op zoek naar iets om op te focussen zodat ze niet naar het hoofd hoeft te kijken.

‘Kan die doek er weer over alsjeblieft?’ kreunt Josie. Ze kijkt naar de grond. Om haar bolle buik spant een lovertjesjurk en de glitters op haar wangen schitteren in het kaarslicht. Ze had vanavond met vriendinnen afgesproken om oud en nieuw te vieren toen ze het berichtje kreeg.

Sarah pakt de kussensloop van de vloer en drapeert hem weer over het hoofd. Het wordt er niet helemaal door bedekt, maar ze zorgt dat Josie het in elk geval niet meer ziet. Als Sarah weer gaat zitten en achteroverleunt, staart één oog haar aan door een spleet in de stof.

‘Wordt het onderhand niet eens tijd om de politie te bellen, wat denken jullie?’ vraagt Olive, die haar kin naar voren steekt en de anderen om de beurt aankijkt. Een zacht gefluister verplaatst zich door de kamer bij het woord ‘politie’.

‘Als jij de smeris had willen bellen had je het allang gedaan,’ zegt Sarah.

‘Ik denk ook dat we moeten bellen,’ zegt Maureen. Een druppel zweet glijdt uit haar haren over haar slaap naar beneden tot onder haar zachte kaaklijn.

‘En alle zeven de bak in draaien wegens samenspanning met moord als doel?’ vraagt Sarah. ‘Wow, goed plan, zeg.’

Kaysha masseert haar voorhoofd met haar vingertoppen. ‘We kunnen dit aan, echt, we moeten het alleen slim aanpakken.’

‘Hoe dan?’ vraagt Sarah.

‘Die peuken van de grond rapen, om te beginnen,’ zegt Ana terwijl ze naar Sarahs voeten wijst. ‘Allemaal bewijs.’

‘Hoe kunnen ze die ooit met mij in verband brengen?’

‘We mogen geen enkel risico lopen,’ zegt Ana. ‘Bleekmiddel, dat hebben we nodig.’

2

Kaysha

31 december 1999

Het landhuis van Sarah Smith ligt een heel eind buiten de stad, nog voorbij de voorsteden en de kleinere plaatsjes, ergens afgelegen tussen een paar dorpen in. Als de duisternis er 's avonds invalt gaat dat rap en onherroepelijk en die blijft als zwarte stroop aan het gras en de bomen kleven om ruimte te maken voor de maan, nu een heldere halvemaan terwijl Kaysha de auto bij de voordeur parkeert. De laatste minuten van het oude millennium zijn aangebroken.

Ze blijven lang in de auto zitten en kijken naar de sterren. Sarah volgt met een vingertop de sterrenconstellaties over de vochtige voorruit. Kaysha volgt met haar blik de vingernagel van haar vriendin en denkt aan het bloed dat eronder gekoekt zit.

'Als je beseft hoe groot het universum is, dan valt alles daarbij toch in het niet? Zelfs dit,' zegt Sarah.

'Nee, niet,' zegt Kaysha.

'Wie denk jij dat het gedaan heeft?' vraagt Sarah. Kaysha kijkt haar lang aan en Sarah houdt haar hoofd schuin. 'Ik was het niet.'

'Ik ben er nog niet uit.'

'Vast de echtgenote. Die is het altijd.'

'Misschien,' zegt Kaysha. Sadia zou een goede reden hebben gehad om hem te doden, maar ja, dat hadden ze allemaal.

'Als zij het was, wat gebeurt er dan met de kleine?' vraagt Sarah.

Kaysha zegt niets, maar strekt haar hand uit naar Sarah en knijpt zacht in haar arm. Sarah draait zich weer naar de sterrenhemel.

'Ik hoop dat Sadia het niet was,' zegt Sarah zacht. Ze trekt

haar laarzen uit en gaat het huis binnen. Minuten later komt ze weer naar buiten met een fles whisky en een deken en ze kleden zich beiden uit. Ze leggen hun kleren op het rooster van een barbecue met het aangekoekte vet er nog op, die al sinds de eerste week dat ze samen zijn bij de voordeur staat. Het ding begint al te roesten. Sarah giet whisky over de kledingstukken, die onder de bleekvlekken zitten, en steekt ze aan. De vrouwen kruipen dicht tegen elkaar aan onder de deken, huid tegen huid, en geven de fles whisky aan elkaar door terwijl ze hun handen aan de vlammen warmen. Ze zijn verkleumd door de nachtelijke kou en ondergaan het.

In de verte spat vuurwerk uiteen en Kaysha's telefoon gaat. Haar moeder wenst haar gelukkig nieuwjaar en hoort aan Kaysha's stem dat er iets aan de hand is, al probeert Kaysha vrolijk te klinken. Kaysha zegt dat ze het haar nog wel vertelt als ze elkaar zien, zegt welterusten, hangt op. Ze gaan naar binnen, waar Sarah doordrinkt en Kaysha een tijdlijn in haar hoofd ontwerpt.

3

Nova

3 januari 2000

Het is maandag, maar als de zon opkomt is het rustig in de stad. Volwassenen trekken hun winterdekbed nog eens over zich heen en genieten van de laatste keer uitslapen in de kerstvakantie terwijl de kinderen beneden ontbijtmuffins bakken. Perzikkleurig licht gloort aan de horizon en wordt weerspiegeld in de rivier, geelrood kabbelend tegen de modderige oevers. De zes iconische bruggen zijn verlicht en hun langgerekte schaduwen strekken zich uit over het water. De sintelblokken en verlate hijskranen op de bouwterreinen langs de kade, waar de komst van de zevende brug wordt voorbereid, glinsteren als de rijp begint te smelten.

Inspecteur Nova Stokoe is die ochtend ruw uit haar slaap gewekt door een telefoontje over een stoffelijk overschot en parkeert haar Escort een halfuur later op een parkeerterrein bij de haven. Het uit jarenzestigbaksteen opgetrokken pand van drie verdiepingen steekt vreemd af tegen de pakhuizen die er later omheen zijn gebouwd. Polletjes gras priemen door de scheuren in het teermacadam en lege bloemenmandjes hangen over de hele lengte van de serre aan de voorkant van het gebouw. Op een bord waarvan de letters vervaagd zijn staat: TOWNELEY ARMS HOTEL.

Er staan al twee patrouillewagens en een bestelbusje van het forensisch onderzoeksteam. Nova bekijkt zichzelf in de autospiegel. Rossige krullen omlijsten haar kaken, haar haar zit slordig sinds de afgelopen nacht en ze probeert er nog wat van te maken, maar ze geeft het al snel op. De sproeten op haar bleke huid vallen meer op dan anders. Ze heeft de avond doorgebracht in een undergroundcafé ergens in een zijstraat van het centrum, waar

ze tot vier uur vanochtend is blijven plakken en ze had dus echt niet achter het stuur mogen kruipen. Ze neemt twee paracetamols tegen de gevreesde kater en stapt uit de auto.

Een man met een steekwagentje met een stapel dozen erop loopt met veel kabaal over het parkeerterrein als ze het hotel nadert. Hij grijnst naar haar en er blinkt een gouden tand in het zonlicht.

‘Moet je hier zijn?’ vraagt ze terwijl ze de deur voor hem openhoudt. Hij knipoogt als hij haar passeert.

‘Môgge,’ zegt hij tegen de oude man bij de receptie, en zonder een reactie af te wachten verdwijnt hij via een doorgang aan de andere kant van de ruimte. Nova toont haar politiepenning aan de man bij de receptie maar hij slaat er geen acht op, omdat hij met trillende handen een scheut whisky in zijn koffie probeert te gieten.

‘t Is boven, liefje,’ zegt hij terwijl hij naar rechts knikt naar een trap. ‘Bovenste verdieping. Heel goor is het, je gaat over je nek.’

‘Echt niet, mijn maag is van gewapend beton,’ zegt Nova en ze gaat naar boven. De bovenste verdieping is afgezet met politielint. Ze ruikt de lijkengeur al op de gang en ze vraagt zich af hoelang het lijk er al ligt.

Agent Ella McDonald staat naast een geopende deur met haar pet in haar handen en een uitdrukking op haar gezicht die Nova maar al te goed kent.

‘Fijn dat je gister nog thuisgekomen bent,’ zegt Ella zacht, maar niet zacht genoeg. Nova gluurde over Ella’s schouder.

‘Heb je de verklaringen van het hotelpersoneel al?’

‘Was je met een ander?’

‘En de gasten? Een van hen al gehoord?’

‘Kutwijf!’ snerpt Ella. Ze loopt woest langs Nova naar de trap. Nova kijkt Ella na en is te moe om zich schuldig te voelen.

Er liggen kerstballen in de gang en als ze de suite betreedt schopt ze er zacht twee weg met de punt van haar schoen. Drie witte overalls zijn druk met poeder in de weer om vingersporen op te nemen. Hun werkzaamheden worden bijgelicht door een schijnwerper. Op een tafel ligt het hoofd van een man. Nova ziet

nergens sporen van een lichaam. De kamer stinkt naar bleekmiddel en rotting en ze legt haar vinger tegen haar neusgaten voordat ze dichterbij komt.

‘Is het lichaam afgevoerd?’ vraagt ze aan een van de witte overalls terwijl ze de vloer afspeurt naar contouren.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ziet er niet naar uit dat het hier geweest is.’

Het hoofd ligt boven op een opengeslagen bijbel op een stapel andere hotelbijbels op een tafel midden in de kamer. Lichaamsvocht is uit de hals van het hoofd gesijpeld en op de pagina terechtgekomen, zodat ze maar een paar woorden bij de marges kan lezen, maar aan het bruinleren omslag leidt ze af dat het een bijbel is.

‘Als het straks verplaatst wordt, kun je dan het paginanummer noteren?’

‘Yep, ik zet het in het rapport,’ zegt hij. ‘Maar ik had al zitten loeren en ik denk... gewoon door waar het boek is opengeslagen en de paar woorden die ik kon ontcijferen, ik denk dat het de pagina is met Leviticus 24:20.’

Nova haalt haar schouders op en hij gniffelt.

‘Niet op een katholieke school gezeten zeker,’ zegt hij zonder het als een vraag te laten klinken. Ze schudt haar hoofd. ‘Anders zou je de passage wel kennen. Die van “oog om oog”. Ik zal nog even dubbelchecken als ze ’m weghalen, maar ik weet het bijna zeker. Mijn ouwe sprak dit nogal aan.’

‘Vergelding,’ zegt ze. De pagina kon ook lukraak gekozen zijn, maar dat lag niet voor de hand. Het ziet eruit als wraakmoord. Ze vraagt zich af wat het hoofd geflikt heeft dat hij dit verdient.

‘Dat zou ik ook zeggen,’ zegt de witte overall.

Nova kijkt naar het hoofd. ‘Jij bent een lelijke klootzak, of niet soms?’ zegt ze en ze buigt dicht naar het hoofd toe. Ze heeft doden gezien die ernstiger verminkt waren, maar zo interessant als deze heeft ze nog niet meegemaakt. Zijn mond hangt een beetje open en er glibberen maden in de mondholte. Zijn ogen en neusgaten scheiden bruinig schuim af, maar verder is zijn huid grijs, alsof alle kleur eruit is weggelekt. Er is weinig opvallends

aan hem: witte man, asblond haar, baardje, geen tattoos, geen littekens. Niet eens een gaatje in zijn oorlel. Zijn neus lijkt gebroken, maar afgezien daarvan lijkt hij niet afgetuigd te zijn voordat hij onthoofd werd. Ze hurkt en inspecteert zijn nek. Uitgedroogde kronkelige vleesdraden liggen verspreid over de Bijbelpagina's. Het hoofd is absoluut niet in één keer met trefzekere slag afgehakt. 'Hoelang ligt hij hier al, denk je?'

De witte overall haalt zijn schouders op. 'Lastig te zeggen. Het raam stond open en het heeft licht gevoren, dat heeft het een beetje vertraagd. Als je het mij vraagt achtenveertig uur.'

'Mmm. Hij had zeker geen rijbewijs bij zich?'

De witte overall snuift. 'O ja, waar had-ie dat moeten laten denk je? In zijn neus?'

'Nou, oké, dan is het nu nog wachten op de odontoloog.'

Nova neemt afstand en richt haar aandacht op de muur achter het hoofd. Een fotograaf maakt foto's van een groot rond zegel dat op het behang is getekend. Het heeft een diameter van ruim een halve meter en er is een opgerolde slang in getekend, omringd door primitieve symbolen. Nova wordt al wekenlang opgezadeld met deze cultzaak, een straf die haar is opgelegd door de hoofdinspecteur na haar laatste zaak met de twee vrouwen in Gosforth. Het zegel duikt overal in de regio op, in steegjes in het stadscentrum en op de zijgevels van rijtjeshuizen op het platteland, en elke keer gaat het gepaard met een bloedoffer. Meestal gestolen vee – een geit of een kip – maar onlangs was het een slang.

Na een hint vlak voor kerst beklom Nova het Penshaw Monument – het antwoord van Noordoost-Engeland op de Akropolis – om het symbool te bekijken waarmee de flagstones daar beklad waren. Het kwam altijd een beetje op hetzelfde neer: de resten van gesmolten kaarsen langs de rand, maar verontrustend deze keer was dat de slang in het centrum van het zegel wel echt was. Het karkas van wat een Birmese python bleek te zijn, had zichzelf opgerold en de omringende runen waren met het bloed van de slang getekend.

Nova bekijkt het zegel van dichtbij. Ze heeft het tijdens haar onderzoek uitgebreid bestudeerd en nu ze het op de muur van het

Towneley Arms ziet, weet ze meteen dat het niet authentiek is. Het is een goedkope imitatie, niet met bloed getekend maar met blauwe verf. Het is wel goed gedaan. Goed genoeg om de gemiddelde toeschouwer te beduvelen, zelfs de agenten herkenden het, maar Nova trapt er niet in. De runentekens slaan nergens op en de slang kijkt de verkeerde kant op. Dit is het werk van iemand die het in een krant of op een straathoek heeft gezien en een poging heeft gedaan het uit het hoofd na te tekenen. Een poging om het onderzoek op een dwaalspoor te zetten.

Nova vraagt zich af wie de cult de moord in de schoenen wil schuiven: misschien een andere cultgroep, of een lokale bende. Of gewoon een huurmoordenaar met gevoel voor drama. In elk geval is Nova niet van plan om iemand te vertellen dat het zegel niet authentiek is. Deze moord is nu al een stuk interessanter dan een geofferde geit of kip: misschien kan ze ermee scoren en komt ze weer in een goed blaadje te staan bij de baas.

De oude man zit nog steeds achter de balie van de receptie als Nova weer beneden komt. Hij nipt aan zijn koffie en zit over een kruiswoordpuzzel gebogen. Hij kijkt haar aan over de rand van zijn bril. 'Alles goed, meisje?' zegt hij terwijl hij zijn pen achter zijn oor schuift.

'Heeft iemand al een verklaring van u afgenomen?'

'Ja, vijf minuten geleden. M'n vrouw zit nu met dat mokkel.'

'Was u degene die de resten heeft aangetroffen?'

'Neuh, ik niet,' zegt hij met een lachje. 'Jeffa, de barman, die was de pineut. Gary Jeffries. Ging boven de kerstboom opbergen of zoiets. Je kon hem hier horen gillen.'

'Waar is meneer Jeffries nu?'

'Ik heb 'm in de keuken gezet met een fles sherry. Toch al een schijtebak, Gary,' zegt hij en hij wijst naar de doorgang aan de overzijde van de ruimte. Erboven hangt een bordje met FOYER/RESTAURANT. 'Daardoorheen en dan de zilveren deuren door, lieverd.'

'Dank. Mag ik kopietjes van uw gastenboek van de afgelopen twee weken?'

‘Ja hoor, geen probleem. Ze nemen verklaringen af in het kantoor, dus het moet even wachten.’

‘Perfect,’ zegt Nova en ze gaat op weg naar de keuken. Een handjevol gasten zit verspreid over de eetzaal. Er wordt op zachte toon geconverseerd.

‘Pardon,’ zegt een gast tegen Nova als ze de keuken nadert. Hij knipt met zijn vingers naar haar. ‘Werk je hier? Wanneer wordt het ontbijt geserveerd?’

Nova negeert hem en loopt door de zilverkleurige deuren de keuken in. Toen ze zeventien was werd ze ontslagen bij een Italiaans restaurant waar ze werkte nadat ze een spaghetti carbonara in de schoot van een klant had laten glijden toen hij, alsof ze een hond was, met zijn vingers naar haar knipte.

Een lange, magere man zit op een barkruk aan een stalen kookeiland dat het grootste deel van de keuken in beslag neemt. De rest van de ruimte is volgestouwd met koelkasten en wandplanken met plastic bakken met ingrediënten. De man kijkt even op als ze binnenkomt, hij heeft rode ogen en zijn hand omklemt een fles sherry. Hij hikt. ‘Denk niet dat er ontbijt is vandaag, mop.’

Nova toont hem haar penning. ‘Meneer Jeffries? Ik ben inspecteur Nova Stokoe van de recherche. Hoe voelt u zich nu?’

‘Ahh,’ zegt hij met trillende onderlip. Er glijden tranen over zijn wangen en hij verbergt zijn gezicht in zijn handen.

Nova kijkt om zich heen of ze een waterketel ziet. ‘Zal ik thee voor u zetten?’

‘Nee, het gaat wel, hoor, dank je, mop.’ Hij mikt nog een scheut sherry in de gebloemde theekop voor hem. Er bungelen tranen aan zijn wimpers.

‘Hoe laat was dat, dat u de restanten aantrof, meneer Jeffries?’

Gary snuft. ‘Het was nog pikdonker. Ik zag het eerst niet, zo donker was het. Er is daar geen licht.’

Nova wacht af tot hij in staat is de rest te vertellen.

‘Maar die stank, toen ik binnenkwam. Ik was zo tegen die kop aan gebotst als die stank er niet was geweest. Ik heb nog nóóit zoiets goors geroken. Gadverdámme. Ik dacht dat er een vogel lag te rotten die naar binnen was gevlogen. Er komt daar

nooit iemand, nooit. Ik had geen zin om op dat dooie beest te stappen. Die dooie vogel. Dus ik liep weg en hield de deur open om het licht in de gang aan te doen.' Hij ademt diep uit voordat hij verdergaat. 'En toen zag ik 'm. Ik heb het uitgeschreeuwd.'

'Dat is een heel normale reactie. Bent u de kamer weer in gegaan?'

'Shit, nee zeg,' zegt hij met een spotlach die uitmondt in een snik. Hij veegt zijn ogen af. 'Ik heb de deur dichtgeknald en ben naar beneden gerend.'

'Is u misschien iets vreemds opgevallen hier, de afgelopen dagen? Iets anders dan anders?'

Hij schudt zijn hoofd, laat zijn mondhoeken zakken. 'Niet dat ik weet. Niks vreemds.'

'Geen rare gasten?'

'Alle gasten hier zijn raar, inspecteur.'

'Goed, nou, meneer Jeffries. Bedankt voor uw tijd,' zegt Nova. Ze staat op en trekt haar jasje recht. Ze geeft hem haar kaartje. 'Mocht u iets te binnen schieten, neem dan contact met me op.'

Als ze bijna bij de deur is, valt hem iets in. 'Ik heb wel een vrouw gezien, die deed eh, ik weet niet, een beetje gluiperig. Aan het rondneuzen was ze.'

'Wat voor vrouw?'

De keukendeuren zwaaien open en de onbeschofte man uit de eetzaal komt met rood aangelopen hoofd binnenvallen. 'Waar blijft dat ontbijt verdomme?' snauwt hij tegen Nova.

'Zoals u absoluut weet, meneer, zijn we hier bezig met het onderzoek naar een ernstige misdaad. De politie is bezig het hotelpersoneel en de gasten te horen, en we zouden uw geduld en medewerking bijzonder op prijs stellen,' zegt Nova kalm.

'Hoe moeilijk kan het zijn om wat ontbijtgranen in een bakje te strooien? Hoe heet jij?'

Nova glimlacht en haalt haar penning uit haar zak. 'Inspecteur Nova Stokoe. Recherche.'

De man verbleekt en mompelt verontwaardigd terwijl hij af-druipt naar de eetzaal. Nova richt zich weer op Gary, die met een lege blik naar de deuren staart.

‘Wat wilde u nou zeggen over die vrouw?’ vraagt ze.

Hij knippert met zijn ogen en schudt zijn hoofd. ‘Weet ik veel.’
‘Een minuut geleden wist u het nog.’

‘Ik ben het even helemaal kwijt. Ik weet niet meer wat ik wou zeggen.’

Nova fronst. ‘Ik kom zeker nog terug. Als u iets te binnen schiet, schrijf het dan op alstublieft.’

De oude knar achter de balie van de receptie staat er nu met een grijsjarige vrouw, van wie Nova aanneemt dat het zijn echtgenote is. Haar dunne pony plakt tegen haar bezwete voorhoofd en tussen haar gelige wijs- en middelvinger smeult een sigaret.

De vrouw overhandigt Nova een paar kopietjes. ‘Het gastenregister, schat.’

‘Dank u. Hebt u hier ergens camera’s hangen?’ vraagt Nova terwijl ze rondkijkt in de hal, die er al even armoedig uitziet als de rest van het hotel.

De vrouw schudt haar hoofd. ‘Nee, zo chic zijn we hier niet. Er valt hier toch niks te halen.’

‘Misschien kunt u toch eens overwegen om er een paar aan te schaffen.’

‘Ja, misschien nu dan wel,’ zegt ze.

Als Nova weer buiten staat, is het al helemaal licht. Ze moet hier nog wat rondneuzen, maar ze weet dat de pers elk moment op de stoep kan staan, dus ze moet snel zijn. Ze loopt om het gebouw heen en ontdekt nog een klein parkeerterrein aan de achterzijde, dat vanaf de weg niet te zien is. Hier staan meer auto’s geparkeerd dan aan de voorzijde. Nova schat in dat het Towneley Arms het soort hotel is waar zakenlui hun minnares mee naartoe nemen; ze willen natuurlijk niet dat hun auto wordt gespot. Ze is benieuwd of de oude knar zijn kamers per uur verhuurt en of er cash betaald mag worden. Als dat zo is, staan niet alle namen die ze nodig heeft geregistreerd, dus dat is pech. Beveiligingscamera’s, dat is wat ze nodig heeft.

Achter het hotel ontdekt ze alleen nog een branddeur en een bemost kelderluik met een hangslot. Nova loopt door en speurt de

omringende gebouwen af. Tegenover het hotel zit een autodealer met tweedehands auto's die heel veel logge camera's heeft hangen; helaas zijn die allemaal naar binnen en op het plein ervoor gericht. Ze steekt de weg voor het hotel over en inspecteert het pand naast de autodealer. Het is een soort pakhuis, maar er zijn nergens camera's te bekennen. De omliggende gebouwen idem dito, stuk voor stuk vervallen, sommige zien er verlaten uit, andere niet, maar er is er geen één met camera's die kunnen vastleggen wie er bij het hotel naar binnen gaat en naar buiten komt.

Als Nova op het punt staat om het op te geven, ziet ze een man tussen de gebouwen staan die naar haar kijkt. Het is de bezorger die ze bij het hotel heeft gezien. Hij staat te roken, maar als hij ziet dat zij hem ziet, trapt hij zijn peuk uit en glipt het gebouw achter hem binnen. Nova loopt ernaartoe. Het pakhuis ligt bijna verstopt achter de autodealer, maar één hoek steekt ver genoeg uit om er vanaf het parkeerterrein van het hotel zicht op te hebben. Als ze dichterbij komt en omhoogkijkt ziet ze aan de golfplaten gevel, bijna verborgen achter de schaduw van een afvoerpijp, een glazen schijf in de zon blikkeren. Een camera. Hij is direct gericht op het Towneley Arms en wel zo dat je het geen toeval meer kunt noemen.

Een bordje met RJ MEATS erop hangt boven de ingang. Nova klopt aan. De deur zwaait vrijwel direct open en de bezorger groet haar.

'Yep?' vraagt hij.

'Hallo,' zegt Nova terwijl ze haar politiepenning laat zien. 'Ik zag u vanochtend in het hotel. Ik vroeg me af of ik u even kan spreken.'

'Ik werk daar niet. Ik bezorg alleen het vlees.' Hij leunt tegen de deurpost en steekt nog een peuk op.

'Is deze... fabriek van u?'

De man houdt zijn hoofd schuin. 'Ik heb aandelen.'

'Ik zie dat u een camera hebt hangen die op het hotel is gericht.'

'Mm.'

'Waarom is dat?'

De man haalt zijn schouders op. 'Beveiliging.'

‘Kunnen ze hun eigen camera’s niet regelen?’

‘Vanaf hier heb je een beter standpunt.’

‘Mag ik wat camerabeelden zien?’

De man neemt haar van top tot teen op, drukt dan zijn sigaret uit tegen de muur en stopt die achter zijn oor. Hij gaat het pand binnen en maakt haar met een hoofdknik duidelijk dat ze hem moet volgen.

De ruimte binnen wordt verlicht door hoog aan het plafond bungelende lampen. Felle lichtbundels zijn op bepaalde vlakken gericht, de rest is in halfduister gehuld. Aan het andere eind van de ruimte hangen varkensskarkassen aan haken. Een handjevol werknemers in plastic overalls werkt aan een lopende band; sommigen duwen brokken vlees – met bot en al – in de bek van een machine, anderen vangen het gemalen, roze gehakt op dat er aan de andere kant uit komt en verpakken het. De stank in de ruimte is bijna erger dan die van het hoofd.

De man gaat Nova voor naar een benauwd, maar opgeruimd kantoor. Tegen de wanden staan archiefkasten en op een bureau staan drie tv’s op elkaar gestapeld, elk met beeld vanaf een ander standpunt. Het meest rechtse registreert de ingang van het Towneley Arms. De camera is duidelijk zo ver mogelijk ingezoomd, en al is het geen topkwaliteit, het kan slechter.

‘Ga je gang,’ zegt hij terwijl hij naar het scherm gebaart.

‘Ik zou graag de opnames van de afgelopen twee weken zien.’

De man kijkt haar doordringend aan en het duurt even voordat Nova beseft dat hij zijn hand uitgestrekt houdt en met zijn duim cirkelbewegingen over zijn wijs- en middelvinger maakt. Ze lacht spottend.

‘Dan niet,’ zegt hij schouderophalend en hij drukt het tv-scherf uit. ‘Die tapes hebben we niet meer. Die zijn zoek.’

‘U kunt me de tapes gewoon geven, dan zal ik u verder geen vragen stellen over de precieze reden waarom u opnames maakt van de ingang van het hotel.’

Hij staart haar uitdrukingsloos aan.

‘En dan zal ik ook net doen alsof ik dát niet heb gezien,’ vervolgt ze, terwijl ze naar een zakje wit poeder op het bureau knikt.

‘Nou, vooruit,’ zegt hij en hij loopt naar de planken met tapes voorzien van etiketten. Hij zoekt de juiste ertussenuit.

Nova kijkt om zich heen. Er hangt een blootkalender van vorig jaar aan de muur, bij de maand juni. Een blond model ligt topless op een tuinbank tussen bloemen en vogels. Iemand heeft een tekstballonnetje bij haar mond getekend met de tekst: MOOIE TIETEN.

Nova rekt zich uit en zet de tape op pauze. Ze heeft de camera-beelden vanaf drie dagen voor oudjaarsavond bekeken en alleen absoluut onbruikbaar materiaal gezien, niet de moeite waard om te noteren. De beveiligingscamera toont hotelmedewerkers die buiten een peuk roken en weer naar binnen gaan. Af en toe een stel dat de auto achter het hotel heeft geparkeerd en in het geniep aan de voorzijde naar binnen loopt voor een rendez-vous. Ze staat op om een glas water te pakken en gaat weer achter haar bureau zitten, legt haar voeten op de hoek van het bureaublad. Er staan acht bureaus op de verbouwde zolderverdieping gepropt nadat een overstroming drie jaar geleden de tweede verdieping van het politiebureau heeft verwoest. En omdat de hoofdinspecteur altijd acuut in geldnood lijkt te verkeren als ze eindelijk de kantoorruimte wil laten renoveren, zitten de rechercheurs nog steeds als vleermuizen in het halfduister onder de dakspanten over hun bureaus gebogen.

‘Koffie?’ vraagt Paul Cleary terwijl hij naast haar bureau staat. Paul is afgelopen september tot rechercheur gepromoveerd en Nova vindt hem sindsdien onuitstaanbaar. Ze solliciteerden in dezelfde periode bij hetzelfde politiekorps, maar Nova maakte sneller carrière en ze wist dat hij zich daar heel erg aan stoorde. Elke keer werd zij bevorderd en hij niet en ze loste ook nog elke zaak op waarop ze werd gezet. Ze had hem ooit tegen een collega horen fluisteren dat ze alleen maar promotie kreeg omdat ze een vrouw was en dat dat goed stond op papier. Ze had erom gelachen. Ze kreeg promotie omdat ze ontzettend goed was in haar werk, of was geweest.

‘Twee klontjes,’ zegt Nova zonder op te kijken van haar scherm.

Na een paar minuten zet Paul een beker voor haar neer op het bureau. Ze voelt dat hij over haar schouder meekijkt.

‘Geen spelletje vandaag?’ vraagt hij met nasale stem. Nova verstijft.

‘Mijn zaak begint interessant te worden,’ zegt ze.

‘Hoorde ik, ja,’ zegt Paul. Hij buigt zich dicht naar haar toe en zijn stem klinkt lager. ‘Onder ons gezegd en gezwegen, maatje, ik ben verbaasd dat de baas je niet van de zaak heeft gehaald.’

Nova draait zich woest naar hem om. Iedereen weet van haar laatste grote zaak. Paul glimlacht en loopt terug naar zijn eigen bureau. Nova houdt zich in. Het liefst had ze hem de huid vol gescholden, maar het is beter als ze nu niet te veel aandacht trekt.

Ze is nu bij de tape van drie minuten over zeven op oudjaarsavond. Gasten arriveerden op dit punt voor het oudjaarsfeest, maar er zat niemand bij die verdacht leek, niemand met een zak bij zich die groot genoeg was. Nova neemt een flinke slok koffie en ziet dan een vrouw op het scherm die zich haastig voortbeweegt. De vrouw kijkt over haar schouder als ze de hoofdingang van het hotel binnengaat. Ze spoelt de tape terug en krijgt de haastig lopende vrouw weer in beeld. Het beeld is te korrelig om haar gezicht goed te onderscheiden, maar Nova herkent haar gestalte, haar loopje. Nova drukt haar gezicht zo dicht tegen het scherm dat haar neus gaat prikken door de statische elektriciteit. Ze zoomt in op het gezicht van de vrouw, al weet ze het inmiddels zeker. Ze zou Kaysha Jackson altijd en overal herkennen.

Eerste druk juli 2023

Oorspronkelijke titel *Speak of the Devil*

Oorspronkelijke uitgever Baskerville, an imprint of John Murray (Publishers), an Hachette UK company

Copyright © Rose Wilding 2023

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Renée de Graaf

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie iStock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6380 7

ISBN e-book 978 90 261 6381 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.